

РЕШЕНИЕ

№ 1942

гр. Пловдив, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XVII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Десислава Пл. Порязова

при участието на секретаря Ангелина Бл. Фиркова
като разгледа докладваното от Десислава Пл. Порязова Административно наказателно дело № 20225330203970 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от Закон за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Обжалвано е Наказателно постановление №639006 F642200/02.06.2022г., издадено от Директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП- Пловдив, с което на „Р.Б.“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 500лв. за нарушение на чл. 125, ал.5, вр. чл. 125, ал.3 ЗДДС.

С жалбата се навеждат конкретни съображения за незаконосъобразност на НП и се моли за неговата отмяна, ведно с възстановяване на сторените на съдебна фаза разноски.

Въззиваемата страна взема становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноски.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради, което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество. Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговата отмяна.

Във връзка с извършена служебна проверка в ТД на НАП Пловдив на 16.11.2021 г. се установило, че Р.Б. /ЕООД/ с БУЛСТАТ ***, регистрирано по ЗДДС лице, не е спазило установения от Закона срок за подаване на отчетните регистри по смисъла на чл. 124 от ЗДДС в ТД на НАП Пловдив за данъчен период 01.10.2021г. - 31.10.2021г. до 15.11.2021г. включително.

Справка-декларация по чл.124 от ЗДДС не са подадени в ТД на НАП гр. Пловдив към момента на съставяне на АУАН.

Гореизложената фактическа обстановка се доказва от събраните по делото доказателства: както писмени, така и показания на актосъставителя-Г., която в съдебно заседание изрично потвърди констатациите в АУАН.

При санкциониране на дееца за извършеното нарушение на чл. 125, ал.5 ЗДвП е допуснато нарушение на материалния закон. В тази връзка следва да се съобрази, че според: -чл. 125, ал.1 ЗДДС „За всеки данъчен период регистрираното по чл. 96, 97, 97а, 99 и чл. 100, ал. 1 и 2 лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124“ -чл. 125, ал.3 ЗДДС „Заедно със справка-декларацията по ал. 1 регистрираното лице подава и отчетните регистри по чл. 124 за съответния данъчен период“ -чл. 125, ал.5 ЗДДС „Декларациите по ал. 1 и 2 и отчетните регистри по ал. 3 се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят“ -чл. 179, ал.1 ЗДДС „Лице, което, като е длъжно, не подаде справкадекларацията по чл. 125, ал. 1, декларацията по чл. 125, ал. 2, отчетните регистри по чл. 124 или не ги подаде в предвидените срокове, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и еднолични търговци, в размер от 500 до 10 000 лв.“

Безспорно е в теорията и съдената практика, че нарушението по чл. 125, ал.5 ЗДДС е на просто/формално извършване, като съставомерната форма на изпълнителното деяние се състои в бездействие да се изпълни задължението да се подадат в указания в закона срок посочените в правната норма данъчни документи. Редакцията на нормата на чл. 179, ал.1 ЗДДС поставя въпроса, ако за един и същ данъчен период данъчно задълженото лице не подаде повече от един от изброените данъчни документи дали то върши няколко отделни нарушения или едно единно нарушение, при налично усложнение от фактическа страна, състоящо се в едновременно осъществяване на повече от една от алтернативно предвидените форми на изпълнителното деяние. По аргумент от мотивите на Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г. на Върховен административен съд, Тълкувателно решение № 6 от 22.06.2017 г. по тълк. д. № 6/2016 г. на Върховен административен съд, Тълкувателно решение № 14 от 21.12.2021 г. по тълк. д. № 3/2021 г. на Върховен административен съд, изводът дали деецът е извършил едно или няколко самостоятелни административни нарушения по смисъла на чл. 18 ЗАНН следва да се направи на база съвкупна и комплексна преценка: -дали в конкретния случай деецът е извършил едно или няколко самостоятелни действия и/или бездействия като проявна форма на изпълнителното деяние; - дали установените противоправни действия/бездействия са относими към неизпълнение на самостоятелни правни задължения, имащи отделен и обособен характер и предмет. В процесния случай задълженията за подаване на справка декларация и отчетени регистри за един и същи данъчен период нямат самостоятелен и обособен характер, доколкото са функционално предназначени към постигане

на една и съща цел-надлежно отчитане пред приходната администрация на данните, относими към законосъобразно формиране на данъчния резултат за съответния едномесечен данъчен период /ДДС за внасяне или ДДС за възстановяване/.

Задълженията за подаване на справки декларации и на отчетни регистри съгласно нарочната законодателна воля /чл. 125, ал.3 ЗДДС/ се изпълняват заедно и едновременно, по един и същи начин – по електронен път при условията и реда на ДОПК- чл. 125, ал.7 ЗДДС. Иначе казано, законодателят е поставил задължение за своевременно деклариране на релевантни за данъчното облагане данни, като по императивен път е установил формата на деклариране и способът за това. Така поставеното задължение не търпи частично изпълнение. Още повече, че частично изпълнение е и технически невъзможно, доколкото е ноторно известно, че електронната платформа на НАП, чрез която се изпълнява задължението по чл. 125, ал.7 ЗДДС не допуска отделно подаване и приемане на справка декларация без отчетни регистри и на отчетни регистри без справка декларация.

От гореизложеното следва, че изпълнението на законовото задължение за подаване на справка декларация и на отчетни регистри се осъществява чрез едно действие, респективно неизпълнението на това задължение представлява единно деяние под формата на едно противоправно бездействие . Тоест, подаването на отчетни регистри без справка-декларация или на справка-декларация без отчетни регистри в законоустановения срок представлява едно противоправно бездействие, в нарушение на една материално правна норма-чл. 125, ал.5 ЗДДС и води до един и същ противоправен резултат-недеклариране на данък, по реда и в срока установен от закона. Именно за това нарушение, под формата на бездействие в санкционната норма на чл. 179, ал.1 ЗДДС е предвидена санкция от 500 до 10 000 лв. за юридическите лица.

В този смисъл фактически състав обосновава извода, че нарушението може да бъде в няколко алтернативни форми на изпълнително деяние - недеклариране на данъка въобще или декларирането му извън законоустановения срок, но при всички случаи се върши едно единно нарушение, за което следва на основание чл. 18 ЗАНН да се наложи една единна санкция в рамките на един наказателен процес.

В случая обстоятелството, че деецът може да е осъществил повече от една от алтернативно изброените форми на изпълнителното деяние (да не е подал за един и същи данъчен период едновременно и справка декларация и отчетни регистри и/или *viés* декларация) по силата на изричната законодателна воля, възпътена в нормата на чл. 179, ал.1 ЗДДС, следва да се отчете при индивидуализация на налаганата единна санкция в рамките от 500 до 10 000 лева, а не да бъде основание за налагане на различни санкции за едно и също нарушение, при това в различни и самостоятелни производства. Именно горното правило се явява нарушено в процесния случай, доколкото на настоящия състав е служебно известно, че по АНД № 3969/2022 по описа на ПРС са издадени АУАН № F642199 и НП № 639010-F642199, с които

същият субект е наказан за неподаване на справки –декларации за същия данъчен период 01.10.2021г.-31.10.2021г. С оглед гарантиране правата на страните, текста на посочените АУАН и НП са надлежно приложени по делото в заверен хартиен препис на оригиналния електронен първообраз, съдържащ се в ЕИСС.

Предвид гореизложено следва да се приеме, че в нарушение на материалния закон, административно наказателната отговорност на наказвания субект е незаконосъобразно мултиплицирана .Тъй като за едно и също нарушение, макар и в две алтернативни форми на изпълнителното деяние, са му наложени две отделни санкции, в два отделни наказателни процеса. Изрично следва да се отбележи, че в случая порока в дейността на наказващия орган не касае нарушаване на принципа *non bis in idem* и в този смисъл е изцяло ирелевантно кое НП е издадено първо и дали някое е влязло в сила. В случая става дума за нарушение на материалния закон конкретно на императивната норма на чл. 18 ЗАНН, според която: -за едно нарушение се налага едно наказание; -при повече от едно нарушение се налага отделна санкция за всяка от тях.

Гореизложеното влече извод за незаконосъобразност и на двете НП, независимо от поредността на издаването и евентуално на съдебните произнасяния по тях. В този смисъл е и трайната практика на административен съд .

Допуснатият порок в дейността на наказващия орган в случая е довел до влошаване на материално правното положение на наказвания субект, поради налагане на санкция в двоен размер, без да са спазени правилата за нейната индивидуализация в зависимост от степента на засягане на защитаваните обществени отношения.

На следващо място е основателно и възражението, че в процедурата по издаване и връчване на АУАН са допуснати СПН.

Според настоящия съд на първо място следва да се отбележи, че доводът в жалбата, че лицето К.Б. не разполагал с представителна власт да получава АУАН от името на дружеството се явява оборен от изричния текст на т.6 от приложеното към преписката пълномощно.

Въпреки това и на основание чл. 40, ал.2 ЗАНН- - АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя, без да са налице предпоставките за това. Действително в чл. 40, ал.2 ЗАНН е предвидена възможност за актосъставителя да състави АУАН в отсъствие на нарушителя. Съгласно трайната съдебна практика обаче тази норма може да бъде приложена при една от две алтернативно предвидени хипотези: 1. нарушителят да е редовно призован и да не се яви за съставяне на акта; 2. нарушителят да не е намерен за връчване на поканата за съставяне на АУАН, въпреки добросъвестно положените усилия за намирането му от контролните органи. При съставянето на АУАН, без надлежен опит за осигуряване личното присъствие на нарушителя още при съставянето му съставлява съществено процесуално нарушение и безусловно основание за отмяна на НП. Това е така, доколкото

липсата на покана или ненадлежно връчената покана за съставяне на АУАН ограничава правото на дееца да участва в най-ранния етап на административно наказателното производство. Това нарушение не се санира с факта, че по-късно АУАН е надлежно връчен (предявен) на нарушителя, доколкото личното присъствие при съставяне на АУАН и връчването (предявяването) на същия са гаранции за различни интереси на нарушителя. Връчването на АУАН е гаранция, че нарушителят ще бъде запознат с повдигнатото му обвинение и ще може да направи своите възражения срещу него и да организира защитата си. Личното присъствие е гаранция за законосъобразността при съставяне на АУАН. Чрез личното си присъствие нарушителят може да се увери, че АУАН действително е съставен на мястото и във времето, посочени в него, от лицето, което се твърди да го е издало и в присъствието на лицата посочени като свидетели. Съставянето на АУАН е първият формален акт, с който се поставя началото на административно наказателния процес и нарушенията при неговото съставяне, опорочават процеса до степен да обуславят отмяната на наказателното постановление, независимо, че последващите действия са извършени надлежно. Личното присъствие при съставяне на АУАН е важна гаранция и че той действително е съставен на датата, която се сочи в него и че не е антидатиран, което пък е от значение за преценката за спазване на сроковете по чл. 34 ЗАНН. Тук следва да се отбележи, че съдебната практика отграничава физическото набиране на текста на АУАН от неговото юридическо оформяне като волеизявление на компетентен орган. В този смисъл е напълно допустимо текста на АУАН да бъде физически набран предварително, стига полагането на подписите на актосъставителя и свидетеля по акта да е станало в присъствието на нарушителя.

В процесния случай по делото са приложени два броя покани за явяване за съставяне на АУАН. Липсват обаче доказателства за тяхното връчване. По служебна инициатива на съда, с разпореждането за насрочване на делото са изискани от въззиваемата страна доказателства за връчването на поканите, като в отговор е получено писмо Вх.№ 61990 /29.07.2022г., видно от което и двете покани не са връчени. За първата покана е отбелязано, че е изпратена чрез пощенски оператор и е върната като непотърсена. Същевременно съгласно трайната съдебна практика връщането на пощенска пратка като непотърсена в процеса по ЗАНН не може да се приравни: -нито на надлежно лично връчване по чл. 58, ал.1 ЗАНН, вр. чл. 180 НПК; -нито установява по несъмнен начин факта, че адресатът е напуснал посочения от него адрес, за да намерят приложение правилата за връчване по силата на уредените в закона фикции.

Гореизложеното е особено важно в процесния случай, в който впоследствие както АУАН, така и НП са надлежно връчени от връчител при НАП на посочения от дружеството адрес. Налага се извод, че при полагане на дължимата грижа и усилия да се изпълнят предписанията на законовата норма (лично връчване на поканата за съставяне от АУАН от връчител на известния адрес, а не автоматичното ѝ изпращане чрез пощенска пратка) жалбоподателят успешно и безпроблемно е могъл да бъде призован за

съставяне на АУАН. За втората покана в писмото от въззиваемата страна е отбелязано, че е изпратена на електронната поща на дружеството жалбоподател, но не е връчена. Всичко гореизложено важи и за тази покана, още повече предвид трайната и постоянна практика, че електронното връчване по ДОПК изобщо е неприложимо в процеса по ЗАНН.

Предвид всичко гореизложено се налага извод за нередовност на връчването на поканата за съставяне на АУАН, което от своя страна влече извод, че АУАН е съставен, без да са налице предпоставките по чл. 40, ал.2 ЗАНН, което предвид вече цитираната трайна съдебна практика се явява безусловно основание за отмяна на НП на процесуално основание.

ПО РАЗНОСКИТЕ

При този изход на спора на основание чл. 63д ЗАНН, право на разноси би имал жалбоподателят, в който смисъл е налице нарочно искане в жалбата. Такива обаче, в конкретния случай не могат да се присъдят доколкото по делото липсват доказателства за реално понесени разноси по смисъла на т. 1 от ТР 6/2012 ОСГТК на ВКС, според която разноси се присъждат, само ако е доказано реалното им сторване за заплатен адвокатски хонорар или за използване на юрисконсултска защита. По делото не е доказано и сторването на други разноси във връзка с издаденото НП, поради което такива не могат да се присъдят.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №639006- F642200 / 02.06.2022г., издадено от Директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП- Пловдив, с което на „Р.Б.“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 500лв. за нарушение на чл. 125, ал.5, вр. чл. 125, ал.3 ЗДДС.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд Пловдив по реда на АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че същото е изготвено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____